

1

Maun, Botswana

Luni, 4.53 A.M.

Soarele se înălța cu repeziciune deasupra câmpiei netede și, aparent, nemărginită.

Reperetele din teren se modificaseră în deceniile de când Leon Seronga, supranumit Prințul, se aflate pentru prima oară în regiune. Nici râul Khwai nu mai era la fel de adânc precum fusese odinioară. Vegetația care acoperea câmpia era ceva mai joasă, însă mult mai deasă, acoperind formele familiare ale bolovanilor și crevaselor. Dar fostul ofițer nu avea dificultăți în a recunoaște locul sau în a observa transformările începute în zonă.

Prima modificare consta în propria sa cultură.

A doua modificare era rodul acelei culturi, nașterea unei noi națiuni.

Și cea de-a treia? Spera ca vizita sa din acea zi să dea startul celei mai mari schimbări de până atunci.

Odată cu începerea unei noi zile, bărbatul înalt de un metru nouăzeci și cinci privea cum cerul de un negru profund părea să ia foc. Părea o flacără lichidă, care se ivea într-un punct, iar apoi se răspândea de-a lungul întregului orizont. Stelele, atât de sclipitoare cu numai câteva clipe în urmă, pâleau și se stingeau rapid, ca ultimele licăriri ale unui foc de artificii. Secera ascuțită a lunii, orbitor de strălucitoare, își diminuase doar în câteva secunde luminozitatea, aruncând acum o sclipire încetoșată. Peste tot în jurul lui, natura adormită prindea viața. Vântul porni să adie. Șoimi și înaripate micuțe își luau zborul spre înaltul cerului. Muștele începeau să roiască în jurul bocancilor militari ai lui Leon. Șoarecii de câmp dădeau năvală printre ierburi, îndreptându-se spre nord.

„Asta-i adevărata putere“, gândi bărbatul uscățiv, cu alură înspăimântătoare.

Prin simpla deșteptare și deschidere a ochiului său adormit, soarele pusese pe fugă celelalte lumini cerești și trezise pământul la viață. Fostul militar al Armatei Democratice, aflat acum în retragere, își puse întrebarea dacă Dhamballa¹, când se deștepta dimineata, simțea o fărâma din acea putere absolută. Deși, conform programului său, era încă prea devreme. În ciuda acestui fapt, un lider, mai ales unul înăscut, trebuia să simtă ceva din acea flacără, acea căldură, acea forță.

Temperatura creștea rapid pe măsură ce lumina dimineții se răspândea în cer și peste câmpie. Orizontul de culoare roșie se îndulci către portocaliu, apoi galben, pentru ca mai târziu albastrul întunecat al zorilor să capete nuanța bleu a zilei. Sudoarea începea să șiroiască în josul trunchiului lui Leon, de-a lungul șirei spinării și a picioarelor. Se aduna în stropi pe pomeții săi, sub nas și la rădăcina părului. Leon se bucura

de apariția acelei umezeli lipicioase. Îi ferea de arsuri pielea expusă nemiloaselor raze solare. De asemenea, combătea eventualele rosături ale coapselor și gleznelor provocate de către pantaloni și bocanci. Era uimitor. Corpul uman știa singur să-și poarte de grijă.

Pe când natura continua să se dezmoștească așa cum o făcea zi de zi, atât cu grandoare cât și cu migală, un alt eveniment special avea loc în acea dimineață. Era ceva mult mai important decât ce urma Leon să întreprindă, cu toate că acțiunea lui avea să fie ieșită din comun. Deși nu realiza încă, bărbatul aștepta de peste patruzeci de ani acea clipă. În spatele fostului colonel din armata statului Botswana mășlăuiau cincizeci și doi de oameni, dispuși în două coloane. Îi antrenase personal, în mare secret, și avea deplină încredere în abilitățile lor. Își parcaseră camioanele pe malul râului, la peste patru sute de metri distanță față de centrul de distribuție, astfel încât să nu fie zăriți sau auziți.

Pentru scurt timp, peisajul și stimulii externi îl purtară pe bărbatul de cincizeci și șase de ani, născut în Botswana, înapoi în timp, la primul răsărit de soare pe care-l văzuse pe acea maiestuoasă câmpie.

Fusese într-o dimineață de august groaznic de înăbușitoare a anului 1958. Leon avea unsprezece ani, vârstă la care băieții din micul trib Batawana treceau pragul maturității. Dar Seronga, deși i se spunea că devenise bărbat, nu se simțea încă astfel.

Își amintea cu precizie cum mergea între tatăl și unchiul său, doi bărbați mari și puternici. Erau urmați de doi consăteni, ambii la fel de solizi și de rezistenți. În mintea lui Leon, ei reprezentau bărbatul ideal: înalt și integru. Încă nu înțelegea noțiunile de încredere și mândrie, loialitate și dragoste, bravură și patriotism. Acele însușiri aveau să vină mai târziu, ele fiind cele care modelau caracterul unui bărbat.

Pe atunci aflase că avea abilitatea și voința de-a măcelări un animal pentru hrană, dar încă nu pricepuse că era dreptul – și

¹ Dhamballa (Damballa) – una dintre cele mai importante zeități din mitologia Vodun, simbolizată adesea printr-un șarpe; este considerat părintele spiritelor loa, înrudite cu îngerii și sfinții din religia creștină. Este interesantă alegerea acestui nume pentru unul dintre personajele cărții. (n.tr.)

cel mai adesea responsabilitatea – unui bărbat să ucidă alți bărbați în numele onoarei sau pentru patrie.

Atât tatăl cât și unchiul lui Leon erau vânători și hăitași experimentați. Până în dimineața aceea cele mai feroce animale pe care le prinsese băiatul erau iepurii și șoarecii de câmp. În timp ce pășea cot la cot cu bărbații, Leon știa că nu se putea număra printre ei.

Nu încă.

În dimineața aceea, cu aproape o jumătate de veac în urmă, cei cinci bărbați se adunaseră în fața colibeii lui Seronga. Era cu mult înainte de răsăritul soarelui, când numai bebelușii și puii de găină se treziseră. Înainte de plecare, bărbații mâncaseră un mic dejun constând în din felii de măr și frunze de mentă amestecate cu miere încălzită, pâine nedospită și lapte proaspăt de capră. Cu toate că fiul ei pleca în prima sa vânătoare, mama lui Leon nu ieșise să-l vadă. Era o zi exclusiv masculină. După cum spunea tatăl său, o zi a bărbaților din tribul ale cărui tradiții de vânătoare se contopeau cu începuturile rasei umane.

Armamentul bărbaților din acea dimineață nu se compara nici pe departe cu pușca FAMAS¹ purtată în prezent de către Seronga. Erau înarmați cu pumnale lungi de douăzeci și trei de centimetri, având lama vârâtă în teci confecționate din piele de girafă, cu sulite cu vârfuri de fier și cu un colac de frânghie purtat pe umărul stâng, ca să nu le stânjenească brațul drept. Cu piepturile dezgolite, echipați doar cu sandale și fâșii de pânză legate în jurul soldurilor, bărbații își croiseră alene drum de-a lungul marginii răsăritene a câmpiei râului Khwai. La optsprezece kilometri spre nord și douăzeci și trei de kilometri spre sud se aflau satele Calasara și Tamindar. Drept înainte, spre est, se afla vânatul.

¹ FAMAS (Fusil d'Assaut de la Manufacture d'Armes de Saint-Étienne) – pușcă automată de asalt de producție franceză, cal. 5,56 mm, intrată în serviciu în 1978. (n.tr.)

Bărbații mergeau încet, pentru a-și conserva forțele. Leon nu se îndepărtase niciodată atât de mult de satul său. Cea mai lungă călătorie o făcuse până la râul Khwai, iar pe acela îl traversaseră deja cu o oră în urmă. Se țineau departe de ierburi înalte ale câmpiei, care-i ajungeau băiatului până la umeri. Erau vpere în vizuiri. Acolo se puteau ascunde șerpi veninoși, care erau activi în primele ore ale zilei. Din acea zi Leon încă își amintea cu claritate zgomotul frunzelor de iarbă care se îndoiu ușor sub adierea vântului. Semăna cu sunetul scos de picăturile de ploaie când își croiau drum printre ramurile copacilor, spre colibele din satul său. Nu era un sunet care provenea dintr-o singură sursă, ci părea să vină de pretutindeni.

De asemenea Leon își amintea cu acuratețe slabul iz de mosc purtat de vântul care bătea dinspre sud-est. Tatăl său, Maurice, îi spusese că era mirosul zebrelor care dormeau. Bărbații nu vânau zebre, pentru că acele animale aveau un auz foarte fin. I-ar putea auzi pe vânători venind și ar rupe-o la fugă. Zgomotul copitelor și zbireretele lor atrăgeau lei.

– Iar lei atrag puricii, adăugase rapid bărbatul mai vârstnic. Însă Leon își dădea seama că tatăl său încerca să glumească pentru a nu-l speria cu ce urma să-i spună în continuare.

Capul familiei Seronga îi zise că lei, fiind regii câmpiei, aveau privilegiul să doarmă ceva mai mult în fiecare dimineață. Când se trezeau, după ce căscau și își curățau blana, felinele porneau să vâneze zebre sau antilope, deoarece aveau multă carne, adică suficientă hrană încât să merite efortul hăituirii. Maurice îl asigură că lei îi ignoră pe oameni, excepând cazurile când aceștia le stăteau în cale. Atunci marile feline nu ezitau să-i atace.

– Pentru o mică gustare, rânjise tatăl lui Leon, ca s-o dea puilor.

Băiatul luă avertismentul foarte în serios. O dată, Leon atârănase deasupra unui câțeluș o bucată de funie din cânepă. Animalul sărise și-l mușcase pe el în loc să prindă funia. Rana îl duruse teribil, simțind concomitent arsuri și înțepături. Lui

Leon îi tremurau genunchii de frică. Nici nu dorea să-și închi-
puie cât de agonizant era să fii trântit jos de către lei și mușcat
din toate părțile. Dar era încredințat că așa ceva n-avea cum să
se-ntâmple. Tatăl său și ceilalți bărbați urmau să-l protejeze.
Exact asta era treaba adulților și a liderilor. Îi protejau pe
membrii mai slabi ai familiei sau ai tribului.

Chiar și pe bărbații mai mititei, așa cum era el.

În acea marea dimineață, vânătorii din Moremi căutau
porci sălbatici. Marile ierbivore, cu blana maronie, vârstată cu
dungi negre, populau zona de tranziție dintre junglă și savană.
Acolo se găseau bălți cu noroi și tulpini de trestie, care le
plăceau. Unul dintre vânători reperase cu o zi în urmă o fami-
lie de răpători. Porcii se deplasau în grupuri mici și deveneau
activi pentru o scurtă perioadă de timp după răsărit, înainte de
trezirea prădătorilor. Tatăl lui Leon îi explicase că era impor-
tant să-i prindă exact când începeau să-și caute hrana. Rămă-
torii știau că leii încă nu se treziseră, așa că atenția lor
era concentrată pe mâncare și nu pe apariția unor potențiali
prădători.

Bărbații avură succes în acea dimineață. Răpuseră un
mascul bătrân și gras, care se aventurase departe de grup. Sau
poate că grupul se răzletise de mascul. Poate că-l lăsaseră în
urmă, sacrificându-l. Porcul fusese împuns cu sulița de către
unchiul lui Leon, care se strecurase în spatele bestiei, apoi se
aruncase asupra ei. Leon încă mai auzea țipetele de durere și
confuzie ale animalului. Putea încă vedea cu ochii minții pri-
mul jet de sânge țâșnind din spatele umărului. Era cel mai
incitant lucru pe care-l trăise vreodată.

Tatăl lui Leon se repezise înainte. Animalul muribund fu
culcat pe-o rână înainte chiar ca să prindă de veste ceilalți
porci. Mica turmă nici măcar nu apucase să se împrăstie până
ce Maurice îngenunche lângă pradă, o țintui de sol și îi reteză
gâtul. Animalul fu repede legat strâns cu una dintre funii.
Avea să joace rol de garou, împiedicând sângerarea și atrage-
rea vulturilor hoitari și a șacalilor. Totodată sângele avea să

păstreze carnea fragedă cât timp leșul era cărat sub arșița soa-
relui.

În timp ce Maurice și fratele său opreau sângerarea, bă-
iatul și ceilalți vânători găsiră două ramuri lungi. Le curățară
rapid cu pumnalele, pentru a le folosi la transportarea prăzii.
Înainte ca porcul să fie atârnat de pari, Maurice se opri din
lucru și trecuse un deget plin de sânge de-a lungul buzelor fiu-
lui său, apoi se aplecase ca să fie foarte aproape de el. Dorea
ca băiatul să observe credința neștrămutată din privirea sa.

– Amintește-ți această clipă, fiule, rostise încet vânătorul.
Amintește-ți acest gust. Tribul nostru nu poate supraviețui
fără vărsare de sânge. Nu există trai lipsit de risc.

În mai puțin de patru ore de la plecarea din sat, animalul
era atârnat între cei doi pari și transportat pe umerii bărbaților.
Leon mergea pe-o latură a grupului. Sarcina lui era să țină
strâns râțul porcului. Băiatul nu-și mai încăpea în piele de
mândrie când intrară în sat cu pradă atârnată de frânghii.

Fusese un porc de mărime respectabilă, cu care sătenii se
hrăniseră două zile. După ce consumaseră carnea și con-
fecționaseră din oasele animalului brelocuri bune de vândut
eventualilor turiști, un alt grup de bărbați plecase la vânătoare.
Lui Leon îi păruse rău că nu mergea și el. Deja se gândea să
doboare o zebură sau o gazelă, ba poate chiar un leu. Îi povesti
mamei sale despre visul său de-a ucide o felină mare. Atunci
fusese momentul când își căpătase porecla. Bertrice Seronga
îi spusese fiului ei că numai un prinț putea ajunge suficient de
aproape ca să ucidă un rege.

– Ești un prinț? întrebese femeia.

Leon răspunsese că poate era. Mama îi zâmbise și începu
să-l numească Prințul Leon.

Din acea clipă Leon luă parte, în următorii cinci ani, la
peste trei sute de expediții de vânătoare. Când împlinise trei-
sprezece ani, Prințul Leon era deja șeful cetelor de vânători.
De vreme ce un fiu nu putea să-i dea ordine propriului tată,
Maurice se retrăsese onorabil din rândurile vânătorilor, astfel

ca Leon să învețe arta conducerii. La acea vreme, majoritatea prăzilor fuseseră ucise chiar de către el, însă n-apucase să doboare vreun leu. Dar asta nu din vina lui, considera tânărul Seronga. Era vina felinei. Regele animalelor era prea isteț ca să stea în calea sulii vânătorului.

Și-atunci Seronga se întreba cine-l poate răpune pe leu, dacă acesta era atât de puternic și de deștept? Răspunsul firesc era moartea. Moartea îi răpunea pe lei la fel cum îi doboră pe cei mai puternici bărbați. Leon se întreba totuși dacă leii erau suficient de puternici încât să țină moartea la distanță. Văzuse o dată o leoaică murind după o vânătoare rară, când urmărise și ucisese singură o antilopă. Își pusese întrebarea dacă nu cumva leoaica se epuizase de moarte în timpul hăituielii. Ori poate știa că i se apropia sfârșitul și își amânase moartea suficient cât să savureze cea ultimă și unică vânătoare.

În 1963 lumea se schimbă. Leon își deturnase atenția de la obiceiurile animalelor la cele ale oamenilor.

Expedițiile de vânătoare deveneau mai dificile pe măsură ce membrii tribului Batawana erau nevoiți să străbată distanțe din ce în ce mai lungi în căutarea vânatului. La început consideraseră că animalele își modificaseră arealele de răspândire. Fulgerele din sezonul uscat provocaseră incendii care duseră la modificarea peisajului. Ierbivorele trebuiau să migreze în zonele cu iarbă, iar carnivorele erau nevoite să le urmeze. Dar în 1962, niște bărbați din capitala Gaborone și de la Londra sosiră cu avionul în sătucul lor.

Pe vremea aceea Botswana era cunoscută sub numele de Bechuanaland. Din 1885 era protectorat britanic. Leon credea că era protejat față de burii¹ din Africa de Sud și de alți agresori.

¹ Burii – descendenți ai primilor coloniști europeni care s-au stabilit în Africa de Sud, majoritatea fiind de naționalitate olandeză. Între anii 1881 și 1902 au purtat două războaie de independență împotriva Imperiului Britanic, care stăpânea, începând din 1877, acea regiune. La început au înregistrat unele succese, dar apoi puterea militară și economică a Angliei și-a spus cuvântul și burii au fost învinși. (n.tr.)

Bărbații albi din Gaborone și Londra îi informară pe membrii tribului Batawana că animalele erau vâdate până la limita dispartiției. Le spuseră sătenilor că trebuiau să-și schimbe modul de viață, altfel aveau să piară.

Albii din Gaborone și Londra aveau un plan.

Cu aprobarea Sfatului bătrânilor și a tuturor triburilor din regiune, guvernul transformase întreaga savană și vaste zone adiacente în Rezervația Naturală Moremi. Principala ocupație a locuitorilor din regiune avea să fie turismul, nu vânătoarea.

O sumă frumoasă de bani fusese plătită fiecărei familii. Trei săptămâni mai târziu începeau să sosească, la bordul avioanelor sau cu camioanele, primele echipe de constructori. Demolaseră vechiul sat și ridicaseră case din lemn și tablă. La mare distanță, acolo unde înainte nu existase nici un semn de civilizație, construiseră Cabana de Vânătoare Khwai River. Avea ziduri din piatră și acoperiș din țigle. Săptămânal, caioanele care aprovizionau cabana aduceau hrană pe care sătenii o puteau cumpăra. Se înființaseră primele școli. Misiunile responsabile cu educația și asistența medicală căpătaseră un rol tot mai mare în conducerea satelor din zonă. Vechii zei, cei ai vânătorii și ai tunetului, fuseseră înlocuiți, apoi uitați. Radioul și televizorul luaseră locul poveștilor spuse seara, la focul de tabără. Începeau să râvnească la hainele în stil european, bijuterii și accesorii casnice. Traiul începea să fie mai lesnicios.

Dar și mai plictisitor.

Animalele savanei fuseseră salvate. Și, așa cum li se spusese celor din tribul Batawana, odată cu ele fuseseră salvate viețile și spiritele lor.

Leon nu fusese convins de asta. Ceea ce consătenii lui câștigaseră în securitate, pierduseră din independență. Li se oferea cunoașterea, însă cu prețul înțelepciunii; soarta luase locul religiei. Aveau traiul asigurat, dar încetaseră să trăiască.

Când împlinise optsprezece ani, Leon plecase din sat. Citise despre un bărbat din Gaborone, Sir Seretse Khama, lider al Partidului Democratic, care lucra pentru eliberarea națiunii